ສາທາລະນະລັດ ປະຊາທິປະໄຕ ປະຊາຊົນລາວ

ສັນຕິພາບ ເອກະລາດ ປະຊາທິປະໄຕ ເອກະພາບ ວັດທະນະຖາວອນ

ສຳນັກງານນາຍົກລັດຖະມົນຕີ

ເລກທີ......67......./ນຍ.

ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ, ວັນທີ...12...04...2006

ດຳລັດ

ວ່າດ້ວຍການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

- ອີງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍລັດຖະບານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ສະບັບເລກທີ 02/ສພຊ, ລົງວັນທີ 06 ພຶດສະພາ 2003.
- ອີງຕາມກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ສະບັບເລກທີ 01/99/ສພຊ, ລົງວັນທີ 03 ເມສາ 1999.
- ອີງຕາມການສະເໜີ ຂອງລັດຖະມົນຕີວ່າການ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ສະບັບເລກທີ 279/ອຫ.ຫກ, ລົງວັນທີ 22 ມີນາ 2006.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີອອກດຳລັດ:

ມາດຕາ 1: ຈຸດປະສົງ

ດຳລັດສະບັບນີ້ວາງອອກ ເພື່ອຈັດຕັ້ງປະຕິບັດກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ກ່ຽວກັບການສ້າງຕັ້ງ, ການດັດສົມ, ການຄຸ້ມຄອງ, ການກວດກາ, ການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມ, ການພັດທະນາ ແລະ ການສົ່ງເສີມກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໃຫ້ມີປະສິດທິຜົນ, ຖືກຕ້ອງຕາມເປົ້າໝາຍ ແລະ ເປັນເອກະພາບໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ.

ມາດຕາ 2: ກິດຈະການໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 2 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແມ່ນກວມເອົາກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ທີ່ທຳການເຄື່ອນໄຫວ ຊຶ່ງກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 8 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.

ສຳລັບກິດຈະການອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງແບບຄອບຄົວ ທີ່ມີຂະໜາດຕ່ຳກວ່າໂຮງງານລະດັບ III (ທີ່ມີຈຳນວນແຮງງານຫລຸດ 10 ຄົນ ຫລື ກຳລັງແຮງລວມ ຫລື ກຳລັງແຮງທຽບເທົ່າ ຂອງເຄື່ອງຈັກຫລຸດ 5 ແຮງມ້າລົງມາ ຫລື ມີຜົນກະທົບຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຕ່ຳ) ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແມ່ນມອບໃຫ້ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ອອກລະບຽບການ ແລະ ນະໂຍບາຍສະເພາະ.

ມາດຕາ 3: ການສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ເພື່ອປະຕິບັດທິດທາງໃນການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ, ລັດຖະບານມີນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມທຸກພາກສ່ວນເສດຖະກິດ ເຂົ້າໃນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນພາກ III ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ໃຫ້ບັນດາຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ປະກອບສ່ວນຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຕາມນະໂຍບາຍຂອງຕົນໃນແຕ່ລະໄລຍະຢ່າງແຂງແຮງ ເຊັ່ນ:

3.1. ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ມີໜ້າທີ່:

ສຶກສາ ການສ້າງແຜນແມ່ບົດການພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໃນຂອບເຂດທົ່ວປະເທດ; ສຳຫລວດ ແລະ ຄົ້ນຄ້ວາການສ້າງເຂດ, ນິຄົມອຸດສາຫະກຳ, ສະຖາບັນ ຫລື ສູນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການສ້າງຕັ້ງ ແລະ ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແລະ ໜ້າທີ່ອື່ນໆ ຕາມທີ່ໄດ້ລະບຸໄວ້ໃນມາດຕາ 44 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.

3.2. ຄະນະກຳມະການແຜນການ ແລະ ການລົງທຶນ ມີໜ້າທີ່:

- ໂຄສະນາ, ເຜີຍແຜ່, ປຸກລະດົມ, ຂົນຂວາຍ ແລະ ແນະນຳກ່ຽວກັບນະໂຍບາຍ, ກົດໝາຍ ແລະ ລະບຽບການຕ່າງໆ ເພື່ອອຳນວຍຄວາມສະດວກໃຫ້ແກ່ຜູ້ລົງທຶນເຂົ້າໃນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.
- ປະສານສົມທົບລະຫວ່າງ ຂະແໜງການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ກັບ ພາກສ່ວນອື່ນໆ ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງເພື່ອກຳນົດໂຄງການບູລິມະສິດໃນແຕ່ລະໄລຍະ.
- ພິຈາລະນາການລົງທຶນພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ດ້ານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ທີ່ໄດ້ຮັບໃບອະນຸຍາດລົງທຶນແລ້ວນັ້ນ ໃຫ້ໄດ້ດຳເນີນກິດຈະການໂດຍໄວ, ເພື່ອເປັນການຊຸກຍູ້ ແລະ ດຶງດູດການລົງທຶນໃນກິດຈະການນັ້ນ.

3.3. ກະຊວງ ກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ມີໜ້າທີ່:

- ຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມການຜະລິດວັດຖຸດິບ ທາງດ້ານປະລິມານ ເພື່ອສະໜອງໃຫ້ແກ່ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຕາມພາລະບົດບາດ ແລະ ຕາມລະບຽບການຂອງຕົນ. ສຳລັບວັດຖຸດິບຈາກແຫລ່ງທຳມະຊາດແມ່ນປະຕິບັດຕາມແຜນການຂຸດຄົ້ນຂອງລັດຖະບານ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ.
- ຕິດຕາມ ແລະ ກວດກາ ວັດຖຸດິບຈາກກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ໃຫ້ຮັບປະກັນດ້ານຄຸນນະພາບ ເພື່ອປ້ອນເຂົ້າໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.

3.4. ກະຊວງ ການເງິນ ມີໜ້າທີ່:

- ຄົ້ນຄ້ວານະໂຍບາຍເພື່ອລະດົມແຫລ່ງທຶນຈາກພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ທີ່ມີລັກສະນະດຶງດູດ ແລະ ທັງສາມາດແກ່ງແຍ້ງ ແຂ່ງຂັນ ເພື່ອສົ່ງເສີມການລົງທຶນຂອງຕ່າງປະເທດ ເຂົ້າໃນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.
- ຄົ້ນຄ້ວານະໂຍບາຍພາສີ ແລະ ລະບົບສ່ວຍສາອາກອນໃນການຍົກເວັ້ນ ຫລື ຫລຸດຜ່ອນພາສີ ອາກອນ ເພື່ອຊຸກຍູ້, ສົ່ງເສີມການຜະລິດສິນຄ້າພາຍໃນ ເພື່ອການສົ່ງອອກ ແລະ ຍົກເວັ້ນ ຫລື ຫລຸດ

ຜ່ອນພາສີຂາເຂົ້າເຄື່ອງຈັກ, ອຸປະກອນ ແລະ ວັດຖຸດິບຮັບໃຊ້ການຜະລິດ, ປົກປ້ອງການຜະລິດພາຍໃນ ແລະ ຄົ້ນຄ້ວາພາສີ ສົ່ງອອກຜະລິດຕະພັນສຳເລັດຮູບ ຕາມທີ່ລັດຖະບານ ໄດ້ກຳນົດບຸລິມະສິດໄວ້.

- ຄົ້ນຄ້ວານະໂຍບາຍການເສຍອາກອນຕາມເງື່ອນໄຂບຸລິມະສິດຂອງລັດຖະບານ ເຊັ່ນ: ໄລຍະບໍ່ປະຕິບັດອາກອນຕົວເລກທຸລະກິດ, ອາກອນກຳໄລ ຕາມນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ.
- ພິຈາລະນາ ແລະ ອຳນວຍຄວາມສະດວກ ດ້ານເອກະສານທີ່ຈຳເປັນໃນການນຳເຂົ້າ, ການເຄື່ອນຍ້າຍວັດຖຸດິບ ແລະ ຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳ ທີ່ຜະລິດຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ພ້ອມທັງການສົ່ງອອກ.

3.5. ທະນາຄານແຫ່ງ ສປປ ລາວ ມີໜ້າທີ່:

- ກຳນົດນະໂຍບາຍສິນເຊື່ອ, ນະໂຍບາຍອັດຕາດອກເບ້ຍທີ່ເໝາະສົມ ເພື່ອສົ່ງເສີມອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.
- ຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ສ້າງກົນໄກ, ນະໂຍບາຍລະດົມທຶນ ທີ່ຫລາກຫລາຍ ໂດຍສະເພາະແມ່ນການລະດົມທຶນໃນໄລຍະຍາວ.
- ສ້າງ ແລະ ປັບປຸງກົນໄກ ລະບຽບການບໍລິການທີ່ສະດວກສະບາຍ ແລະ ທັນສະໄໝຍິ່ງຂຶ້ນ; ສ້າງເງື່ອນໄຂໃຫ້ຜູ້ປະກອບການສາມາດເຂົ້າເຖິງການບໍລິການດ້ານການເງິນໄດ້ຢ່າງວ່ອງໄວ.

3.6. ກະຊວງ ການຄ້າ ມີໜ້າທີ່:

ຄົ້ນຄວ້ານະໂຍບາຍ ແລະ ວິທີການສົ່ງເສີມ ແລະ ການປົກປ້ອງຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງທີ່ຜະລິດໄດ້ຢູ່ພາຍໃນປະເທດເພື່ອທົດແທນການນຳເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງອອກ ເຊັ່ນ:

- ຄົ້ນຄ້ວາຂໍ້ມູນ, ຂ່າວສານທາງດ້ານສິນຄ້າ, ການຕະຫລາດ, ລາຄາ ພ້ອມທັງຊອກຕະຫລາດ ທັງພາຍໃນ ແລະ ຕ່າງປະເທດ ເພື່ອຮອງຮັບໃຫ້ແກ່ການຈຳໜ່າຍຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳປຸງແຕ່ງ ດ້ວຍຮູບການຕ່າງໆ.
- ຫລຸດຜ່ອນຂັ້ນຕອນການປະກອບເອກະສານ ການນຳເຂົ້າເຄື່ອງຈັກ, ພາຫະນະ ແລະ ເຄື່ອງມືອຸປະກອນຮັບໃຊ້ການຜະລິດໃນໂຮງງານ ແລະ ການສົ່ງອອກສິນຄ້າຈາກໂຮງງານ ໄປຕ່າງປະເທດໃຫ້ມີຫລາຍຮູບການເຊັ່ນ: ລະບົບການສົ່ງສິນຄ້າອອກທາງໄປສະນີ, ລະບົບການສົ່ງສິນຄ້າອອກກັບທີ່ ແລະ ລວມທັງການເຄື່ອນຍ້າຍສິນຄ້າອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ທີ່ຜະລິດຢູ່ພາຍໃນປະເທດ.
- ກຳນົດນະໂຍບາຍປົກປ້ອງ ແລະ ສົ່ງເສີມການຜະລິດພາຍໃນເພື່ອທົດແທນການນຳເຂົ້າ ແລະ ສົ່ງອອກ ໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

3.7. ບັນດາກະຊວງ ແລະ ອົງການອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ມີໜ້າທີ່ສົ່ງເສີມດັ່ງນີ້:

- ກະຊວງຄົມມະນາຄົມ, ຂົນສົ່ງ, ໄປສະນີ ແລະ ກໍ່ສ້າງ ມີໜ້າທີ່ ອຳນວຍຄວາມສະດວກໃນການຈັດສັນເຂດອຸດສາຫະກຳ, ສະຖານທີ່ຕັ້ງ, ກຳນົດລະອຽດ ກ່ຽວກັບ ມາດຕະຖານວັດສະດຸກໍ່ສ້າງ ແລະ ພາຫະນະຂົນສົ່ງ ທີ່ຜະລິດພາຍໃນປະເທດ.
- ກະຊວງ ສຶກສາທິການ ມີໜ້າທີ່ ສ້າງ, ຂະຫຍາຍ ແລະ ພັດທະນາວິຊາຊີບອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງທັງໃນ ແລະ ນອກລະບົບເພື່ອຊຸກຍູ້ ກິດຈະການອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງໃຫ້ຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ທັນເປັນທັນສະໄໝເທື່ອລະກ້າວ.

- ກະຊວງ ແຮງງານ ແລະ ສະຫວັດດີການສັງຄົມ ມີໜ້າທີ່ ສ້າງ ແລະ ພັດທະນາສີມືແຮງງານ ແລະ ຄວາມສາມາດທາງດ້ານວິຊາການ ໃຫ້ແກ່ກິດຈະການ ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ.
- ອົງການ ວິທະຍາສາດ ເຕັກໂນໂລຊີ ແລະ ສິ່ງແວດລ້ອມ ມີໜ້າທີ່:
  - ຄົ້ນຄ້ວາ ແລະ ເຜີຍແຜ່ເຕັກໂນໂລຊີການຜະລິດອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງທີ່ກ້າວໜ້າ ແລະ ແທດເໝາະກັບສະພາບຈຸດພິເສດຂອງ ສປປ ລາວ.
  - ຄົ້ນຄ້ວາ, ສົ່ງເສີມ ແລະ ຮັບຮອງ ມາດຕະຖານຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໃຫ້ມີຄວາມກ້າວໜ້າ ແລະ ເທົ່າທຽມກັບລະບົບສາກົນເທື່ອລະກ້າວ.
- ກະຊວງ ສາທາລະນະສຸກ ມີໜ້າທີ່ ສົ່ງເສີມ ແລະ ຢັ້ງຢືນຄຸນນະພາບຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ປະເພດອາຫານ, ເຄື່ອງດື່ມ ແລະ ຢາປົວພະຍາດ ທີ່ຜະລິດຢູ່ພາຍໃນປະເທດ ເພື່ອຊຸກຍູ້ໃຫ້ຮັບປະກັນຄວາມປອດໄພໃຫ້ແກ່ຜູ້ຊົມໃຊ້.
- ກະຊວງ ຖະແຫລງຂ່າວ ແລະ ວັດທະນະທຳ ມີໜ້າທີ່ ໂຄສະນາ, ເຜີຍແຜ່ ແລະ ສົ່ງເສີມເຂົ້າໃນການຜະລິດ ແລະ ການຊົມໃຊ້ຜະລິດຕະພັນອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ພາຍໃນ.

3.8. ບັນດາກະຊວງ, ອົງການທຽບເທົ່າ, ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ, ອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ພາກສ່ວນອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ມີໜ້າທີ່ປະສານສົມທົບ, ຮ່ວມມື ແລະ ນຳເອົາແຜນພັດທະນາອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ໄປຜັນຂະຫຍາຍ ແລະ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດຕາມນະໂຍບາຍຂອງລັດຖະບານ, ຕາມເງື່ອນໄຂ ແລະ ຄວາມສາມາດຕົວຈິງໃນແຕ່ລະໄລຍະ.

ມາດຕາ 4: ການອອກໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ

ການສ້າງຕັ້ງໂຮງງານແມ່ນປະຕິບັດໄດ້ທັນທີ ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ປະຕິບັດຕາມລະບຽບການຂອງຂະແໜງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເຊັ່ນ: ການໄດ້ຮັບອະນຸຍາດລົງທຶນ, ການຂຶ້ນທະບຽນວິສາຫະກິດ, ການຂຶ້ນທະບຽນອາກອນ, ການອະນຸຍາດປຸກສ້າງເຄຫະສະຖານ, ການຢັ້ງຢືນວິຊາການທີ່ຈຳເປັນ ແລະ ອື່ນໆທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ.

ການອອກໃບອະນຸຍາດດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຕາມທີ່ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 11 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ແມ່ນຈະອອກໃຫ້ພາຍຫລັງທີ່ໂຮງງານໄດ້ສ້າງຕັ້ງສຳເລັດຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບການ, ຊຶ່ງກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ເປັນຜູ້ອອກ ຂໍ້ກຳນົດ, ກົດລະບຽບລະອຽດ ກ່ຽວກັບສະຖານທີ່ຕັ້ງໂຮງງານ, ມາດຕະຖານຂອງອາຄານໂຮງງານ ຫລື ສະຖານທີ່ທຳການຜະລິດ, ມາດຕະຖານການຕິດຕັ້ງເຄື່ອງຈັກ ແລະ ອຸປະກອນການຜະລິດ, ມາດຕະຖານຄວາມປອດໄພ ແລະ ສຸຂະອະນາໄມຂອງໂຮງງານ, ມາດຕະການປົກປັກຮັກສາສິ່ງແວດລ້ອມຂອງໂຮງງານ, ສິດທິບັດ, ກຳນົດໝາຍເສດຖະກິດ-ເຕັກນິກຂອງການຜະລິດ ແລະ ມາດຕະຖານຂອງຜະລິດຕະພັນ.

ມາດຕາ 5: ການຄຸ້ມຄອງທາງດ້ານວິຊາການ ຂອງຂະແໜງການກ່ຽວຂ້ອງ

ກ່ອນການອອກອະນຸຍາດສ້າງຕັ້ງ, ດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ທີ່ມີສ່ວນພົວພັນກັບລະບຽບການຄຸ້ມຄອງມະຫາພາກກັບຂະແໜງການອື່ນ ເຊັ່ນ: ໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງຜົນຜະລິດກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້ ຕ້ອງມີການຢັ້ງຢືນເປັນລາຍລັກອັກສອນຈາກຂະແໜງກະສິກຳ ແລະ ປ່າໄມ້. ເຊັ່ນດຽວກັນ, ສຳລັບບາງອຸດສາຫະກຳ ເຊັ່ນ: ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງແຮ່ທາດ, ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງອາຫານ, ເຄື່ອງດື່ມ ແລະ ຢາ, ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງອຸປະກອນການແພດ, ອຸປະກອນການສຶກສາ, ອຸດສາຫະກຳຜະລິດສິ້ນສ່ວນ ແລະ ປະກອບພາຫະນະ, ເຄື່ອງໃຊ້ໄຟຟ້າ ແລະ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງອື່ນໆ ຕ້ອງໄດ້ມີການຢັ້ງຢືນທາງດ້ານວິຊາການຈາກອົງການທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຕາມແຕ່ລະກໍລະນີ.

ມາດຕາ 6: ການຄຸ້ມຄອງການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ

ການຄຸ້ມຄອງການດຳເນີນກິດຈະການໂຮງງານ ອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຕ້ອງໃຫ້ສອດຄ່ອງກັບນະໂຍບາຍ, ແຜນຍຸດທະສາດ ແລະ ແຜນແມ່ບົດການພັດທະນາອຸດສາກຳປຸງແຕ່ງ. ລັດຖະບານ ມອບໃຫ້ກະຊວງ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ເປັນເຈົ້າການປະສານສົມທົບກັບ ກະຊວງທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ເປັນຜູ້ຜັນຂະຫຍາຍລະອຽດ ຄົ້ນຄ້ວາ ອອກຂໍ້ຕົກລົງ, ຄຳສັ່ງ, ຄຳແນະນຳ, ແຈ້ງການ, ຄູ່ມືທາງດ້ານເຕັກນິກ ແລະ ນະໂຍບາຍສົ່ງເສີມ ລະອຽດທີ່ຈຳເປັນໃນການຄຸ້ມຄອງການດຳເນີນກິດຈະການອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ, ໂດຍສອດຄ່ອງກັບສະພາບການຕົວຈິງໃນແຕ່ລະໄລຍະ ເພື່ອສົ່ງເສີມ, ພັດທະນາ, ຄຸ້ມຄອງ ແລະ ກວດກາກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ຕາມມາດຕາ 3, 4, 5 ຂອງດຳລັດສະບັບນີ້.

ມາດຕາ 7: ການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງຂອງຂະແໜງ ອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ.

ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ມີສິດ ແລະ ໜ້າທີ່ ຕາມທີ່ໄດ້ກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 44 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ. ນອກນັ້ນ ຍັງມີໜ້າທີ່ພິຈາລະນາ ແບ່ງຄວາມຮັບຜິດຊອບໃຫ້ພະແນກອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ ແຂວງ, ນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ ໃນການຄຸ້ມຄອງກິດຈະການໂຮງງານອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ ບົນພື້ນຖານການແບ່ງຂັ້ນຄຸ້ມຄອງ, ຊຶ່ງກຳນົດໄວ້ໃນມາດຕາ 45, 46 ຂອງກົດໝາຍວ່າດ້ວຍອຸດສາຫະກຳປຸງແຕ່ງ, ພ້ອມທັງປົກປັກຮັກສາຄວາມສະຫງົບ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ໂດຍອີງໃສ່ສະພາບເງື່ອນໄຂ, ຈຸດພິເສດ ແລະ ຄວາມເປັນຈິງຂອງແຕ່ລະທ້ອງຖິ່ນ.

ມາດຕາ 8: ການຈັດຕັ້ງປະຕິບັດ

ມອບໃຫ້ ກະຊວງອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຫັດຖະກຳ, ບັນດາກະຊວງ, ອົງການທຽບເທົ່າ, ອົງການປົກຄອງທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ບັນດາພາກສ່ວນທີ່ກ່ຽວຂ້ອງ ຈັດຕັ້ງປະຕິບັດດຳລັດສະບັບນີ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດ.

ມາດຕາ 9: ຜົນສັກສິດ

ດຳລັດສະບັບນີ້ ມີຜົນສັກສິດນັບແຕ່ມື້ລົງລາຍເຊັນເປັນຕົ້ນໄປ. ຂໍ້ຕົກລົງ, ຄຳສັ່ງ, ແຈ້ງການ ຫລື ລະບຽບການ ທີ່ປະກາດໃຊ້ໃນເມື່ອກ່ອນ ທາກຂັດກັບດຳລັດສະບັບນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຍົກເລີກ.

ນາຍົກລັດຖະມົນຕີ ແຫ່ງ ສປປ ລາວ

ບົວສອນ ບຸບຜາວັນ

ບຸນຍັງ ວໍລະຈິດ